

ΜΑΝΤΛΙΝ Λ'ΕΝΓΚΑΛ

Σε μια
πτυχή
του χρόνου

Μετάφραση
Στεφανία Φέρρο

ΚΕΔΡΟΣ

Μάντλιν Λ' Ένγκαλ: *Σε μια πτυχή του χρόνου*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Madeleine L' Engle: *A Wrinkle in Time*

ISBN 978-960-04-4918-1

Μετάφραση: Στεφανία Φέρρο
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

A Wrinkle in Time © 1962 by Crosswicks, Ltd.
Για τη μετάφραση και την έκδοση στα ελληνικά
© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018
με την άδεια της Crosswicks, Ltd.

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

*Για τον Τσαρλς Ουάντσουορθ Καμπ
και τον Ουάλας Κόλιν Φράνκλιν*

ΕΝΑ

Η κυρία Τιναυτό

Ήταν μια σκοτεινή και θυελλώδης νύχτα.

Στο υπνοδωμάτιό της στη σοφίτα, η Μάργκαρετ Μέρι, τυλιγμένη με ένα παλιό πολύχρωμο πάπλωμα, καθόταν στα πόδια του κρεβατιού της και κοιτούσε τα δέντρα που τινάζονταν από το μανιασμένο μαστίγωμα του ανέμου. Πίσω από τα δέντρα τα σύννεφα διέγραφαν ξέφρενη πορεία στον ουρανό. Κάθε τόσο το φεγγάρι πρόβαλλε ανάμεσά τους δημιουργώντας απόκοσμες σκιές που έτρεχαν στο έδαφος.

Το σπίτι αναρρίγησε.

Τυλιγμένη στο πάπλωμά της αναρρίγησε και η Μεγκ.

Συνήθως δεν φοβόταν την κακοκαιρία.

Δεν είναι μόνο ο καιρός, σκέφτηκε. Είναι ο καιρός σε συνδυασμό με όλα τα άλλα. Σε συνδυασμό μ' εμένα. Σε συνδυασμό με τη Μεγκ Μέρι, που τα κάνει όλα στραβά.

Όπως στο σχολείο. Στο σχολείο πήγαιναν όλα στραβά. Την είχαν κατεβάσει στο κατώτερο επίπεδο της τάξης της. Εκείνο το πρωί ένας από τους καθηγητές τής είχε πει εκνευ-

ρισμένος: «Ειλικρινά, Μεγκ, δεν καταλαβαίνω πώς ένα παιδί που οι γονείς του είναι τόσο ιδιοφυείς όσο υποτίθεται ότι είναι οι δικοί σου μπορεί να είναι τόσο κακή μαθήτρια. Αν δεν τα πας λίγο καλύτερα, θα μείνεις στην ίδια τάξη».

Την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος είχε αγριέψει λίγο στο παιχνίδι, προσπαθώντας να νιώσει καλύτερα, και ένα από τα κορίτσια είχε πει περιφρονητικά: «Ε, Μεγκ, δεν είμαστε πια στο δημοτικό. Γιατί φέρεσαι πάντοτε τόσο παιδιάστικα;»

Και όταν επέστρεφε από το σχολείο, καθώς ανηφόριζε τον δρόμο κρατώντας μια στοίβα βιβλία, ένα από τα αγόρια είχε πει κάτι για τον «χαζό μικρό αδερφό της». Η Μεγκ είχε πετάξει τα βιβλία της στην άκρη του δρόμου και του είχε επιτεθεί με όλη της τη δύναμη, με αποτέλεσμα να φτάσει στο σπίτι με την μπλούζα σκισμένη και μια μεγάλη μελανιά στο μάτι.

Ο Σάντι και ο Ντένις, τα δεκάχρονα δίδυμα αδέρφια της, που γυρνούσαν στο σπίτι από το σχολείο μία ώρα νωρίτερα από εκείνη, είχαν φρίξει. «Άσε τους καβγάδες πάνω μας όταν χρειάζεται», της είπαν.

Παιδί με παραβατική συμπεριφορά, αυτό είμαι, σκέφτηκε βλοσυρά. Αυτό είναι το επόμενο που θα πουν. Όχι η μητέρα. Εκείνοι. Όλοι οι άλλοι. Μακάρι ο πατέρας...

Εξακολουθούσε όμως να μην μπορεί να σκεφτεί τον πατέρα της χωρίς τον κίνδυνο να κλάψει. Μόνο η μητέρα της μπορούσε να μιλά για εκείνον με φυσικό τρόπο, λέγοντας: «Όταν γυρίσει ο πατέρας σας...»

Να γυρίσει από πού; Και πότε; Σίγουρα η μητέρα της ήξερε τι έλεγε ο κόσμος, σίγουρα γνώριζε τα υπεροπτικά, μοχθηρά κουτσομπολιά. Σίγουρα την πλήγωναν όπως τη Μεγκ. Ακόμη κι έτσι όμως, δεν έδειχνε το παραμικρό. Τίποτα δεν διατάρασσε τη γαλήνη της έκφρασής της.

Γιατί να μην μπορώ κι εγώ να το κρύψω; σκέφτηκε η Μεγκ. Γιατί τα δείχνω πάντοτε όλα;

Το παράθυρο τραντάχτηκε σαν τρελό από τον αέρα και η Μεγκ έσφιξε το πάπλωμα πάνω της. Κουλουριασμένο σε ένα από τα μαξιλάρια της, ένα γκρίζο χνουδωτό γατάκι χασμουρήθηκε δείχνοντας τη ροζ γλωσσίτσα του. Ύστερα έκρυψε πάλι το κεφάλι του και ξανακοιμήθηκε.

Όλοι κοιμούνται. Όλοι, εκτός από τη Μεγκ. Ακόμη και ο Τσαρλς Ουάλας, ο «χαζός μικρός αδερφός», που είχε έναν απίστευτο τρόπο να ξέρει πότε ήταν ξύπνια και λυπημένη και πήγαινε να τη βρει τόσα βράδια ανεβαίνοντας στις μύτες των ποδιών τις σκάλες της σοφίτας – ακόμη και ο Τσαρλς Ουάλας κοιμόταν.

Πώς μπορούσαν να κοιμούνται; Όλη τη μέρα στο ραδιόφωνο προειδοποιούσαν για τυφώνες. Πώς είχαν μπορέσει να την αφήσουν στη σοφίτα, με το ξεχαρβαλωμένο μπρούντζινο κρεβάτι, ενώ ήξεραν ότι η στέγη θα μπορούσε να ξεκολλήσει από το σπίτι και εκείνη να παρασυρθεί έξω, στον άγριο σκοτεινό ουρανό, και να προσγειωθεί ποιος ξέρει πού;

Άρχισε να τρέμει ανεξέλεγκτα.

Εσύ ζήτησες το υπνοδωμάτιο της σοφίτας, σκέφτηκε θυ-

μωμένη. Η μητέρα σε άφησε να το πάρεις επειδή είσαι η μεγαλύτερη. Είναι προνόμιο, όχι τιμωρία.

«Όχι κατά τη διάρκεια τυφώνα, τότε δεν είναι προνόμιο», μονολόγησε.

Έριξε το πάπλωμα στα πόδια του κρεβατιού και σηκώθηκε. Το γατάκι τεντώθηκε αργά και νωχελικά και την κοίταξε με τεράστια, αθώα μάτια.

«Κοιμήσου», του είπε η Μεγκ. «Και να χαίρεσαι που είσαι γατάκι και όχι τέρας, όπως εγώ». Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη της ντουλάπας και έκανε μια τρομακτική γκριμάτσα φανερώνοντας ένα στόμα γεμάτο δόντια καλυμμένα με σιδεράκια. Μηχανικά έσπρωξε τα γυαλιά της στη θέση τους, πέρασε τα δάχτυλά της από τα θαμπά καστανά μαλλιά της έτσι ώστε να στέκονται ακατάστατα και ορθωμένα, και άφησε έναν αναστεναγμό σχεδόν εξίσου ηχηρό με τον άνεμο.

Οι πλατιές ξύλινες σανίδες ήταν κρύες κάτω από τα πόδια της. Ο αέρας φυσούσε μέσα από τις χαραμάδες στο κάσωμα του παραθύρου, παρά την προστασία που υποτίθεται ότι έπρεπε να προσφέρει το πρόσθετο εξωτερικό τζάμι. Άκουγε τον αέρα να λυσομανά μέσα στις καμινάδες. Από τον κάτω όροφο άκουσε τον Φόρτινμπρας, τον μεγάλο μαύρο σκύλο, να γαβγίζει. Μάλλον φοβόταν κι εκείνος. Γιατί γάβγιζε; Ο Φόρτινμπρας δεν γάβγιζε ποτέ χωρίς λόγο.

Ξαφνικά θυμήθηκε ότι όταν είχε πάει στο ταχυδρομείο για να πάρει την αλληλογραφία είχε ακούσει για κάποιον διαρρήκτη που είχε κλέψει δώδεκα σεντόνια από την κυρία Μπάνκομπ, τη γυναίκα του αστυφύλακα. Δεν τον είχαν πιά-

σει και ίσως αυτή τη στιγμή να κατευθυνόταν προς το σπίτι των Μέρι, έτσι απομονωμένο όπως ήταν σε έναν παράδρομο, και αυτή τη φορά ίσως να μην ήθελε μόνο σεντόνια. Η Μεγκ δεν είχε δώσει μεγάλη προσοχή στην κουβέντα για τον διαρρήκτη εκείνη την ώρα, επειδή η διευθύντρια του ταχυδρομείου, με μελιστάλαχτο χαμόγελο, την είχε ρωτήσει αν είχε νέα από τον πατέρα της τελευταία.

Βγήκε από το μικρό της δωμάτιο και προχώρησε μέσα από τις σκιές της μεγάλης σοφίτας, σκοντάφτοντας πάνω στο τραπέζι του πινακ-πονγκ.

Σαν να μην έφταναν όλα τα άλλα, τώρα θα έχω και μελανιά στον γοφό μου, σκέφτηκε.

Μετά έπεσε πάνω στο παλιό της κουκλόσπιτο, στο ξύλινο αλογάκι του Τσαρλς Ουάλας και στα ηλεκτρικά τρενάκια των διδύμων.

«Γιατί να συμβαίνουν όλα σ' εμένα;» ρώτησε ένα μεγάλο λούτρινο αρκουδάκι.

Στη βάση της σκάλας της σοφίτας έμεινε ακίνητη και αφουγκράστηκε. Απόλυτη ησυχία από το δωμάτιο του Τσαρλς Ουάλας στα δεξιά. Στα αριστερά, στο δωμάτιο των γονιών της, κανένας ήχος από τη μητέρα της, που κοιμόταν μόνη στο μεγάλο διπλό κρεβάτι. Προχώρησε νυχοπατώντας στον διάδρομο και μπήκε στο δωμάτιο των διδύμων σπρώχνοντας ξανά τα γυαλιά της στη θέση τους, λες και μπορούσαν να τη βοηθήσουν να δει καλύτερα στο σκοτάδι. Ο Ντένις ροχάλιζε. Ο Σάντι μουρμούρισε κάτι για μπέιζμπολ και μετά ησύχασε. Οι δίδυμοι δεν είχαν προβλήματα. Δεν

ήταν σπουδαίοι μαθητές, αλλά ούτε κακοί. Ήταν απόλυτα ικανοποιημένοι με μια σειρά από Β και μερικά περιστασιακά Α ή Γ. Ήταν δυνατοί και γρήγοροι στο τρέξιμο και καλοί στα παιχνίδια, και όταν γίνονταν αστεία σε βάρος κάποιου μέλους της οικογένειας Μέρι ποτέ δεν αφορούσαν τον Σάντι και τον Ντένις.

Βγήκε από το δωμάτιο των διδύμων και κατέβηκε κάτω αποφεύγοντας το έβδομο σκαλί, που έτριζε. Ο Φόρτινμπρας είχε σταματήσει να γαβγίζει. Άρα δεν ήταν ο διαρρηκτήρας. Ο Φορτ θα συνέχιζε να γαβγίζει αν ήταν κάποιος τριγύρω.

Αν όμως έρθει *όντως* ο διαρρηκτήρας; αναρωτήθηκε. Κι αν έχει κανένα μαχαίρι; Δεν μένει κανένας κοντά για να μας ακούσει, όσο και αν φωνάζουμε. Έτσι κι αλλιώς κανένας δεν θα νοιαζόταν.

Θα πω λίγο κακάο, αποφάσισε. Αυτό θα μου φτιάξει το κέφι και αν η σκεπή ξεκολλήσει από τον αέρα τουλάχιστον δεν θα με πάρει μαζί της.

Στην κουζίνα το φως ήταν ήδη αναμμένο και ο Τσαρλς Ουάλας καθόταν στο τραπέζι πίνοντας γάλα και τρώγοντας ψωμί με μαρμελάδα. Έδειχνε πολύ μικρός και ευάλωτος έτσι όπως καθόταν μόνος του στη μεγάλη παλιομοδίτικη κουζίνα – ένα ξανθό αγοράκι με ξεθωριασμένη μπλε ολόσωμη πιτζάμα και τα πόδια του να κρέμονται τουλάχιστον δεκαπέντε εκατοστά πάνω από το πάτωμα.

«Γεια», είπε χαρούμενα. «Σε περίμενα».

Από τη θέση του κάτω από το τραπέζι, όπου ήταν ξαπλωμένος στα πόδια του Τσαρλς Ουάλας με την ελπίδα να πέ-

σει κανένα ψίχουλο, ο Φόρτινμπρας ανασήκωσε το λεπτό σκουρόχρωμο κεφάλι του για να χαιρετήσει τη Μεγκ και η ουρά του χτύπησε στο πάτωμα. Ο Φόρτινμπρας είχε φτάσει στο κατώφλι τους σχεδόν κουτάβι, κοκαλιάρικο και εγκαταλειμμένο, ένα χειμωνιάτικο βράδυ. Όπως είχε πει ο πατέρας της Μεγκ, ήταν μισός αγγλικό σέτερ και μισός γκρέιχαουντ και είχε μια λεπτεπίλεπτη σκουρόχρωμη ομορφιά, που ήταν μοναδική.

«Γιατί δεν ανέβηκες στη σοφίτα;» ρώτησε η Μεγκ τον αδερφό της μιλώντας σαν να ήταν τουλάχιστον συνομήλικός της. «Έχω πεθάνει από τον φόβο μου».

«Φυσάει πάρα πολύ στη σοφίτα σου», είπε το αγοράκι. «Ήξερα ότι θα κατέβαινες. Σου έβαλα λίγο γάλα να ζεσταθεί. Λογικά θα είσαι έτοιμο».

Πώς ήξερε πάντοτε ο Τσαρλς Ουάλας τις σκέψεις της Μεγκ; Πώς γινόταν πάντοτε να καταλαβαίνει; Ποτέ δεν ήξερε – ούτε φαινόταν να τον ενδιαφέρει – τι σκεφτόταν ο Ντένις ή ο Σάντι. Μόνο το μυαλό της μητέρας της, και της Μεγκ, διάβαζε με τρομακτική ακρίβεια.

Μήπως ο λόγος που οι άνθρωποι ψιθύριζαν για το μικρότερο παιδί των Μέρι και είχε δημιουργηθεί η φήμη ότι δεν ήταν και τόσο έξυπνο ήταν ότι ο Τσαρλς Ουάλας τους φόβιζε κάπως; «Οι έξυπνοι άνθρωποι συχνά έχουν παιδιά χαμηλής νοημοσύνης», είχε ακούσει να λένε μια φορά η Μεγκ. «Τα δύο αγόρια φαίνονται καλά, συνηθισμένα παιδιά, αλλά σίγουρα κάτι δεν πάει καλά με το άσχημο κορίτσι και το αγοράκι».

Η αλήθεια ήταν ότι ο Τσαρλς Ουάλας σπάνια μιλούσε μπροστά στους άλλους, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να νομίζουν ότι δεν είχε μάθει ποτέ να μιλά. Και ήταν αλήθεια ότι δεν είχε μιλήσει καθόλου σχεδόν μέχρι τα τέσσερα. Η Μεγκ χλόμιαζε από οργή όταν οι άνθρωποι τον κοίταζαν και χαζογελούσαν ή κουνούσαν λυπημένα το κεφάλι.

«Μην ανησυχείς για τον Τσαρλς Ουάλας, Μεγκ», της είχε πει μια φορά ο πατέρας της. Η Μεγκ το θυμόταν πολύ καθαρά, επειδή είχε συμβεί λίγο πριν φύγει. «Το μυαλό του είναι μια χαρά. Απλώς κάνει τα πράγματα με τον δικό του τρόπο και στον δικό του χρόνο».

«Δεν θέλω να μεγαλώσει και να γίνει χαζός όπως εγώ», είχε πει η Μεγκ.

«Αχ, αγάπη μου, δεν είσαι χαζή», είχε απαντήσει ο πατέρας της. «Είσαι όπως ο Τσαρλς Ουάλας. Η ανάπτυξή σου έχει τον δικό της ρυθμό. Απλώς τυχαίνει να μην είναι ο συνηθισμένος ρυθμός».

«Πώς το ξέρεις;» είχε θελήσει να μάθει η Μεγκ. «Πώς το ξέρεις ότι δεν είμαι χαζή; Μήπως το λες απλώς επειδή με αγαπάς;»

«Σ' αγαπώ, αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που το ξέρω. Η μητέρα σου κι εγώ σου έχουμε κάνει αρκετά τεστ, βλέπεις».

Αυτό ήταν αλήθεια. Η Μεγκ είχε καταλάβει ότι μερικά από τα «παιχνίδια» που έπαιζαν μαζί της οι γονείς της ήταν κάποιου είδους τεστ και ότι υπήρχαν πιο πολλά για εκείνη και τον Τσαρλς Ουάλας απ' ό,τι για τα δίδυμα.

«Τεστ νοημοσύνης, εννοείς;»

«Ναι, κάποια».

«Η νοημοσύνη μου είναι εντάξει;»

«Περισσότερο από εντάξει».

«Ποιο είναι το IQ μου;»

«Αυτό δεν θα σου το πω. Με διαβεβαιώνει όμως ότι τόσο εσύ, όσο και ο Τσαρλς Ουάλας θα μπορέσετε να κάνετε λίγο πολύ ό,τι σας αρέσει όταν μεγαλώσετε. Περίμενε μόνο να δεις όταν αρχίσει ο Τσαρλς Ουάλας να μιλάει. Θα δεις».

Πόσο δίκιο είχε, αν και ο ίδιος είχε φύγει προτού αρχίσει ο Τσαρλς Ουάλας να μιλάει, ξαφνικά, χωρίς κανένα από τα συνηθισμένα μωρουδίστικα προκαταρκτικά, χρησιμοποιώντας ολόκληρες προτάσεις. Πόσο θα τον καμάρωνε!

«Καλά θα κάνεις να δεις το γάλα», είπε ο Τσαρλς Ουάλας στη Μεγκ, με άρθρωση πολύ πιο καθαρή και ευκρινή από τα περισσότερα πεντάχρονα. «Ξέρεις ότι δεν σου αρέσει όταν κάνει πέτσα από πάνω».

«Έβαλες τουλάχιστον διπλάσια ποσότητα γάλα», είπε η Μεγκ κοιτάζοντας το κατσαρολάκι.

Ο Τσαρλς Ουάλας ένευσε ήρεμα:

«Σκέφτηκα ότι μπορεί να θέλει λίγο και η μητέρα».

«Να θέλω λίγο τι;» ακούστηκε μια φωνή και η μητέρα τους εμφανίστηκε στην πόρτα.

«Κακάο», είπε ο Τσαρλς Ουάλας. «Μήπως θέλεις ένα σάντουιτς με λουκάνικο και τυρί-κρέμα; Ευχαρίστως να σου φτιάξω ένα».

«Πολύ ωραία ιδέα», είπε η κυρία Μέρι, «αλλά μπορώ να το φτιάξω μόνη μου αν είσαι απασχολημένος».

«Κανένα πρόβλημα», ο Τσαρλς Ουάλας γλίστρησε από την καρέκλα του και έτρεξε στο ψυγείο, με τα καλυμμένα ποδαράκια του να χτυπούν απαλά το πάτωμα, σαν να ήταν γατάκι. «Εσύ Μεγκ;» ρώτησε. «Θέλεις σάντουιτς;»

«Ναι, σε παρακαλώ», είπε εκείνη. «Αλλά χωρίς λουκάνικο. Μήπως έχουμε ντομάτες;»

Ο Τσαρλς Ουάλας κοίταξε στο συρτάρι με τα λαχανικά. «Μία. Να τη χρησιμοποιήσω για τη Μεγκ, μητέρα;»

«Δεν μπορώ να σκεφτώ καλύτερη χρήση», είπε χαμογελώντας η κυρία Μέρι. «Όμως όχι τόσο δυνατά, σε παρακαλώ, Τσαρλς. Εκτός αν θέλεις δηλαδή να κατέβουν κάτω και τα δίδυμα».

«Ας έχουμε αποκλειστικότητα», είπε ο Τσαρλς Ουάλας. «Είναι η καινούρια λέξη που έμαθα σήμερα. Εντυπωσιακή, έτσι;»

«Περίφημη», είπε η κυρία Μέρι. «Μεγκ, έλα να δω αυτή τη μελανιά».

Η Μεγκ γονάτισε στα πόδια της μητέρας της. Η ζεστασιά και το φως της κουζίνας την είχαν ηρεμήσει και οι φόβοι τής σοφίτας είχαν εξαφανιστεί. Το κακάο άχνιζε στο κατσαρολάκι αναδίδοντας το άρωμά του, τα γεράνια ήταν ανθισμένα στο περβάζι των παραθύρων και υπήρχε ένα μπουκέτο από μικρά κίτρινα χρυσάνθεμα στο κέντρο του τραπεζιού. Οι κουρτίνες, κόκκινες με μπλε και πράσινα γεωμετρικά σχέδια, ήταν τραβηγμένες και έμοιαζε να αντανακλούν την καλή τους διάθεση στο δωμάτιο. Ο καυστήρας γουργούριζε σαν μεγάλο νυσταγμένο ζώο, τα φώτα εξέπεμπαν τη σταθερή

ακτινοβολία τους και έξω, μόνος στο σκοτάδι, ο αέρας εξακολουθούσε να χτυπά το σπίτι, αλλά η οργισμένη δύναμη που είχε τρομάξει τη Μεγκ όσο ήταν μόνη της στη σοφίτα είχε μετριαστεί από την οικεία άνεση της κουζίνας. Κάτω από την καρέκλα της κυρίας Μέρι ο Φόρτινμπρας άφησε έναν αναστεναγμό ικανοποίησης.

Η κυρία Μέρι ακούμπησε απαλά το μελανιασμένο μάγουλο της Μεγκ. Η Μεγκ σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε τη μητέρα της με στοργή και θαυμασμό, ανάμικτα με θλίψη και πικρία. Δεν ήταν πλεονέκτημα να έχεις μια μητέρα που ήταν επιστήμονας και ταυτόχρονα καλλονή.

Τα πυρρόξανθα μαλλιά της κυρίας Μέρι, το λευκό δέρμα και τα βιολετιά μάτια με τις μακριές, πυκνές βλεφαρίδες έμοιαζαν ακόμη πιο εντυπωσιακά σε σύγκριση με το εξοργιστικά κοινό παρουσιαστικό της Μεγκ.

Τα μαλλιά της Μεγκ ήταν αποδεκτά όσο τα έπιανε σε σφιχτές πλεξούδες. Όταν όμως είχε πάει στο γυμνάσιο τα είχε κόψει και πλέον εκείνη και η μητέρα της πάλευαν να τα σουλουπώσουν, αλλά από τη μια πλευρά έβγαιναν σγουρά και από την άλλη ίσια, κάνοντάς τη να δείχνει ακόμη πιο άχαρη από πριν.

«Δεν ξέρεις τι σημαίνει αυτοέλεγχος, έτσι, αγάπη μου;» ρώτησε η κυρία Μέρι. «Η χρυσή τομή είναι κάτι που αναρωτιέμαι αν θα το μάθεις ποτέ. Το αγόρι των Χέντερσον σου έκανε άσχημη μελανιά. Μια και το συζητάμε, λίγο αφότου πήγες για ύπνο, τηλεφώνησε η μητέρα του για να παραπονεθεί πόσο πολύ τον χτύπησες. Της είπα ότι, εφόσον είναι

έναν χρόνο μεγαλύτερος και τουλάχιστον δέκα κιλά βαρύτερος από σένα, εγώ θα έπρεπε να παραπονιέμαι. Εκείνη όμως συνέχισε να πιστεύει ότι όλο το φταιξιμο ήταν δικό σου».

«Μάλλον εξαρτάται από το πώς το βλέπει κανείς», είπε η Μεγκ. «Συνήθως, ό,τι και αν συμβαίνει, οι άνθρωποι θεωρούν πως φταίω εγώ, ακόμη κι αν δεν έχω καμία απολύτως σχέση. Ωστόσο λυπάμαι που προσπάθησα να τον χτυπήσω. Η εβδομάδα που πέρασε ήταν φριχτή. Και είμαι γεμάτη άσχημα συναισθήματα».

Η κυρία Μέρι χάιδεψε τα ατίθασα μαλλιά της Μεγκ:

«Ξέρεις γιατί;»

«Το *σιχάινομαι* που είμαι παράξενη», είπε η Μεγκ. «Είναι δύσκολο και για τον Σάντι και τον Ντένις. Δεν ξέρω αν είναι πράγματι όπως όλοι οι άλλοι, ή απλώς προσποιούνται. Προσπαθώ κι εγώ να προσποιούμαι, αλλά δεν βοηθά καθόλου».

«Είσαι υπερβολικά ευθύς για να μπορείς να προσποιείσαι ότι είσαι κάτι που δεν είσαι», είπε η κυρία Μέρι. «Λυπάμαι, Μέγκλετ. Ίσως, αν ήταν εδώ ο πατέρας σας, να μπορούσε να σε βοηθήσει, αλλά δεν νομίζω ότι μπορώ να κάνω τίποτα. Πρέπει να κάνεις υπομονή μερικά χρόνια ακόμη. Μετά τα πράγματα θα είναι πιο εύκολα για σένα. Όμως αυτό δεν σε βοηθάει και πολύ τώρα, έτσι;»

«Ίσως αν δεν ήμουν τόσο αποκρουστική... Ίσως αν ήμουν όμορφη όπως εσύ...»

«Η μητέρα δεν είναι απλώς όμορφη – είναι πανέμορφη»,

δήλωσε ο Τσαρλς Ουάλας ενώ έκοβε το λουκάνικο. «Άρα στοιχηματίζω ότι ήταν κακάσχημη στην ηλικία σου».

«Πόσο δίκιο έχεις», είπε η κυρία Μέρι. «Δώσε λίγο χρόνο στον εαυτό σου, Μεγκ».

«Θέλεις λίγο μαρούλι στο σάντουιτς, μητέρα», ρώτησε ο Τσαρλς Ουάλας.

«Όχι, ευχαριστώ».

Έκοψε το σάντουιτς σε κομμάτια, το έβαλε σε ένα πιάτο και το ακούμπησε μπροστά στη μητέρα του. «Το δικό σου θα είναι έτοιμο σε ένα λεπτό, Μεγκ. Νομίζω ότι θα μιλήσω για σένα στην κυρία Τιναυτό».

«Ποια είναι η κυρία Τιναυτό;» ρώτησε η Μεγκ.

«Θέλω να την κρατήσω μόνο για τον εαυτό μου για λίγο», είπε ο Τσαρλς Ουάλας. «Κρεμμύδι σε σκόνη;»

«Ναι, σε παρακαλώ».

«Γιατί την λες κυρία Τιναυτό;» ρώτησε η κυρία Μέρι.

«Έτσι τη λένε», αποκρίθηκε ο Τσαρλς Ουάλας. «Ξέρεις το παλιό ξύλινο σπίτι στο δάσος, που δεν το πλησιάζουν τα παιδιά επειδή λένε ότι είναι στοιχειωμένο; Εκεί ζουν».

«Ζουν;»

«Η κυρία Τιναυτό και οι δύο φίλες της. Είχα βγει με τον Φόρτινμπρας πριν από δύο μέρες – εσύ και τα δίδυμα ήσασταν στο σχολείο, Μεγκ. Μας αρέσει να περπατάμε στο δάσος και ξαφνικά εκείνος άρχισε να τρέχει πίσω από έναν σκίουρο, εγώ άρχισα να τρέχω πίσω από εκείνον και καταλήξαμε δίπλα στο στοιχειωμένο σπίτι και έτσι τις συνάντησα, κατά τύχη, θα έλεγε κανείς».